

рахода Германія въ 1867 год., за която ній по-горѣ разказахми, то да придаде командата на парахода на Попъ Катрафилова неговъ другарь.“ Капитанина на парахода, като се убѣдилъ, че не ще му бжди възможно да се противи на юнашката рѣшителность на Войводата на Българскитѣ ратници: склонилъ и придалъ управленіето на парахода на Попъ Катрафилова, който най напредъ заповѣдалъ да се окачи зеленото Атлазено знаме на дружината съ Българскія гербѣ,—левъ-тъ при Австрійското; отсетнѣ, като изминялъ Рахово, вижда се че по заповѣдъ на Христа Ботева, парахода былъ спрянъ при едно село Козлудуй, що се намира между Рахово и Ломъ, и слѣдъ като се приготвило всичко за излизанье отъ парахода, Христу Ботевъ излѣзълъ отъ него заедно съ своитѣ ратници и съ санджикитѣ имъ пълни съ оружія и други военни потребности. Това се е случило вечерята на 17 Мая; наутрѣ на 18 Мая Турцитѣ ги вече прислѣдваха; защото въ Ломъ-Паланка излѣзли нѣкои Турци отъ парахода Радецки и разказали на тамошнія Мюдюринъ за всичко, що се случило въ него. Мюдюринъ отъ Ломъ незабавно испратилъ потери, за да прислѣдватъ възстанницитѣ, сжстоящи отъ баши-бозуци, черкези и запти; а отъ друга страна телеграфиралъ въ Свищовъ за да се испрати и рѣдовна войска. Въ слѣдствие на зетитѣ тия предварителни мѣрки, разумѣва се, че положеніето на малобройнитѣ възстанници, ако и вжодушевени отъ най горѣщія патриотизмъ, е било отъ най мжчнитѣ и безисходнитѣ; защото освенъ че тѣ сж были много малобройни, но и не сж имали ни храна, ни питіе, ни нищо. Дѣйствително тѣ се надѣвали да имъ помогнатъ Вратчани въ това отношеніе; даже че ще се присѣдинятъ съ тѣхъ и съ оружіе въ ржка срещу Турцитѣ, спорядъ както имъ были писали въ Букурещъ, и имъ се обѣщавали Вратчани и други: „че туку като преминатъ Дунавъ-тъ, ще додаты да ги посрѣщнатъ съ кола, ще ги снабдятъ съ достаточна храна и — съ оружіе въ ржка ще имъ дѣятелно спомогнатъ.“ За голѣма злочестина обаче на възстанницитѣ, ни единъ отъ Вратча-